

Ο ΠΙΤΕΡ ΝΑΝ

ΤΖΕΙΜΣ ΜΑΘΙΟΥ ΜΠΛΑΡ
ΚΕΝΤΕΝ ΓΚΡΕΜΠΛΑΝ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: PETER PAN
Από τις Εκδόσεις Mijade, Ναμύρ 2014
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Πίτερ Παν**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: James Matthew Barrie
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Σέβυ Σπυριδογιαννάκη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Δημήτρης Χαροκόπος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

© James Matthew Barrie, 2014
© Εικονογράφησης: Quentin Gréban, 2014
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2015

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1084-5
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1085-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

Ο ΠΙΤΕΡ ΝΑΝ

ΤΖΕΙΜΣ ΜΑΘΙΟΥ ΜΠΑΡΙ
ΚΕΝΤΕΝ ΓΚΡΕΜΠΛΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1 – Ο ΠΙΤΕΡ ΚΑΝΕΙ ΤΗΝ ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΤΟΥ

Τη μέρα που ο κύριος Ντάρλινγκ αντιλήφθηκε ότι κάμποσοι εργένηδες ήταν ερωτευμένοι με μια νεαρή κοπέλα της περιοχής τους, και καθώς αυτή η στρατιά νεαρών αντρών έσπευδαν στο σπίτι της για να ζητήσουν το χέρι της, ανέβηκε σε ένα από εκείνα τα παλιά αυτοκίνητα που έμοιαζαν με άμαξες και τελικά ήταν ο πρώτος που εμφανίστηκε στην πόρτα της δεσποινίδας. Έτσι, λοιπόν, την κατέκτησε, την πήρε μαζί του και έκτοτε δόθηκε σε αυτή την κοπέλα το όνομα κυρία Ντάρλινγκ.

Το ζευγάρι έμενε στον αριθμό 14 και, μέχρι τον ερχομό της Γουέντι, η κυρία Ντάρλινγκ ήταν βασίλισσα. Ο κύριος Ντάρλινγκ λάτρευε τη γυναίκα του για όλες τις αρετές που μπορούσε να της βρει – και θα της είχε βρει κι άλλες πολλές αν είχε φαντασία. Ο κύριος Ντάρλινγκ, πρέπει να το αναφέρουμε χωρίς να το κατατάξουμε απαραίτητα στα προτερήματα ή στα ελαττώματά του, δεν είχε καθόλου φαντασία. Ήταν επιχειρηματίας και, παρόλο που ήταν αυθεντία σε αυτό τον τομέα στον οποίο κανείς δεν είναι αυθεντία, τα κατάφερε πολύ καλύτερα στα παιχνίδια με τους αριθμούς παρά στα όνειρα, στα πλάσματα της φαντασίας και σε όλες αυτές τις ιστορίες που είναι μόνο για παιδιά.

Επίσης, όταν μια μέρα η κυρία Ντάρλινγκ του ανακοίνωσε ότι ήταν εννιά μηνών έγκυος και ότι θα έφερε στον κόσμο ένα κοριτσάκι με το όνομα Γουέντι, ο κύριος Ντάρλινγκ πήρε ένα τετράδιο για να γράψει μια λίστα με αριθμούς και είπε:

«Για να δούμε αν μπορούμε να το κρατήσουμε, μια και θα είναι ένα στόμα παραπάνω».

Οι Ντάρλινγκ δεν ήταν πλούσιοι και η ανατροφή ενός παιδιού πρέπει να αντιμετωπίζεται με υπευθυνότητα. Ο κύριος Ντάρλινγκ προσπάθησε να μην παραλείψει τίποτα: «Μία λίρα και δεκαεπτά σελίνια εδώ, δύο λίρες και έξι σελίνια στο γραφείο, αν κόψω τον καφέ στο γραφείο κερδίζω δέκα σελίνια, που μας κάνει δύο λίρες, εννιά σελίνια και έξι πένες, συν πέντε, επτά το κρατούμενο, και να μην ξεχάσω τις μαγουλάδες (μία λίρα), την ιλαρά (μιάμιση λίρα) και την ερυθρά (μισή γκινέα). Χρειαζόμαστε δηλαδή εννιά λίρες, έξι σελίνια και εννιά πένες τον χρόνο για να τα βγάξουμε πέρα, αλλά ξέχασα τον κοκίτη». Και η λίστα όλο και μεγάλωνε, και δεν έβγαινε ποτέ το ίδιο αποτέλεσμα.

Τελικά, αφού η κυρία Ντάρλινγκ επισήμανε ότι η ιλαρά και η ερυθρά στην ουσία θεωρούνταν μία ασθένεια, θα κρατούσαν τη Γουέντι. Οι ίδιοι υπολο-

γισμοί, ωστόσο, έπρεπε να γίνουν λίγο αργότερα για τον Τζον. Ο δε Μάικλ έγινε αντικείμενο σκληρού υπολογισμού, αλλά τελικά επιτράπηκε και στα τρία παιδιά Ντάρλινγκ να μείνουν στην οικογένεια. Έτσι, η κυρία Ντάρλινγκ καμάρωνε την κόρη της και τους δύο γιους της που πήγαιναν στο νηπιαγωγείο με τη συνοδεία της γκουβερνάντας τους.

Γιατί είχε τεθεί και το ακανθώδες ζήτημα της γκουβερνάντας.

Βέβαια, θα σκεφτεί ο αναγνώστης, θα μπορούσε η ίδια η κυρία Ντάρλινγκ να ασχολείται με τα τρία παιδιά της. Επίσης, στην οικία Ντάρλινγκ εργαζόταν μια υπηρέτρια, η Λίζα, που θα μπορούσε κάλλιστα να αναλάβει την ευθύνη των παιδιών, αλλά δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η ιστορία αυτή εκτυλίσσεται στο Λονδίνο σε μια εποχή που όλες οι οικογένειες της καλής κοινωνίας όφειλαν να έχουν γκουβερνάντα για να ασχολείται αποκλειστικά με τα τέκνα τους. Οι παραδόσεις, η γνώμη των γειτόνων, το κατεστημένο είναι όλα σεβαστά, αλλά είναι επίσης κατανοητό πόσο σοβαρό θέμα ήταν για τον κύριο και την κυρία Ντάρλινγκ να πληρώνουν γκουβερνάντα, καθώς θα κατέστρεφε τον οικογενειακό προϋπολογισμό. Τελικά, τη θέση αυτή κάλυψε ένας σκύλος της νέας γης, η Νανά, μια και πληρούσε όλες τις προϋποθέσεις και ίσως παραπάνω απ' ό,τι θα περίμεναν από μια επαγγελματία νταντά. Η Νανά επέβλεπε τα παιδιά την ώρα του μπάνιου, τακτοποιούσε τα ρούχα τους ή σηκωνόταν οποιαδήποτε ώρα τη νύχτα αν άκουγε κάποιο από τα παιδιά να βήχει ή να αναστενάζει. Φυσικά το σπιτάκι της ήταν στο δωμάτιο των παιδιών και δεν τα άφηνε ποτέ από το άγρυπνο μάτι της. Γνώριζε όλες τις παιδικές ασθένειες, τους κανόνες καλής συμπεριφοράς και τι χρειαζόταν για κάθε καιρό. Κάθε πρωί συνόδευε τη Γουέντι, τον Τζον και τον Μάικλ στην παιδική χαρά και είχε μια ομπρέλα στο στόμα της αν μυριζόταν βροχή. Δεν υπήρχε πιο αφοσιωμένη γκουβερνάντα. Τελικά, στο σπιτικό των Ντάρλινγκ όλα κυλούσαν ήρεμα και η χαρά βασιλεύε από το πρωί ως το βράδυ, όταν τα παιδιά πήγαιναν για ύπνο πάντα μαζί με τη Νανά.

Δεν υπήρχε πιο ευτυχισμένη οικογένεια, μέχρι που ήρθε ο Πίτερ Παν.

Και ήταν ένα από εκείνα τα βράδια που η κυρία Ντάρλινγκ κοίμιζε τα μικρά της, που συνάντησε για πρώτη φορά τον Πίτερ. Ξέρετε πώς είναι οι μητέρες, πώς ανησυχούν για το αν τα παιδιά τους έχουν όνειρα γλυκά. Να τι κάνουν όλες οι μαμάδες: σκύβουν πάνω από την κορούλα τους και βλέπουν τι έχει στο κεφαλάκι της, βάζοντας λίγη τάξη, όπως θα έκαναν σε ένα συρτάρι με κάλτσες· ψαχουλεύουν, ανακαλύπτουν ευχάριστα πράγματα και άλλα λιγότερα ευχάριστα, χαρτομάντιλα χρησιμοποιημένα, βαρκούλες που αρμενίζουν στη λιμνούλα του πάρκου, κρεμάλες, ασκήσεις κλίσης ρημάτων, τις έξι πένες που θα αφήσει το ποντικάκι για το παλιό δόντι που έπεσε, κοραλλένιους υφάλους και πειρατικά πλοία, μια και, παρόλο που η Χώρα του Ποτέ είναι διαφορετική για κάθε παιδί, πάντα θα υπάρχει ένα νησί με κοραλλένιους υφάλους, κουρσάρικα ιστιοφόρα και ποτάμια που κυλάνε μέσα σε σπηλιές.

Όλοι τώρα θα σκεφτούν ότι είναι μεγάλη αδιακρισία να κρυφοκοιτάξεις στο μυαλό του παιδιού σου, αλλά τι τα θέλετε; Έτσι είναι φτιαγμένες οι μητέρες.

Τέλος πάντων, καθώς έβαζε σε τάξη τις σκέψεις της Γουέντι, του Τζον και του Μάικλ, η κυρία Ντάρλινγκ ανακάλυψε το νησί για το οποίο μιλήσαμε, αλλά δεν ένιωσε έκπληξη. Το νησί του Τζον είχε μια λιμνοθάλασσα όπου πετούσαν ροζ φλαμίνγκο και το αγόρι τα σημάδευε με μια καραμπίνα, το νησί του Μάικλ είχε μια ινδιάνικη σκηνή όπου του άρεσε να κοιμάται, ενώ η Γουέντι, στο δικό της νησί, φρόντιζε ένα λυκάκι που το είχαν εγκαταλείψει οι γονείς του. Ωστόσο, σε αυτές τις περιπλανήσεις της στο μυαλό των παιδιών της, η κυρία Ντάρλινγκ συναντούσε κάτι παράξενο· ήταν το όνομα Πίτερ, που εμφανιζόταν στο μυαλό του Τζον και στο μυαλό του Μάικλ, αλλά συχνότερα στο μυαλό της Γουέντι.

«Μα ποιος είναι ο Πίτερ, αγάπη μου;» ρώτησε την κόρη της την επόμενη μέρα.

«Είναι ο Πίτερ Παν, μαμά, τον ξέρεις».

Το όνομά του ξύπνησε μια ανάμνηση πολύ παλιά στην κυρία Ντάρλινγκ και τελικά θυμήθηκε ότι, όταν ήταν μικρή, ήξερε έναν Πίτερ Παν που ζούσε, έλεγαν, με τις νεράιδες. Εδώ και πολύ καιρό, όμως, είχε επικρατήσει η λογική και η ανάμνηση αυτή είχε ξεθωριάσει. Φυσικά, την είχε αποκαλύψει στον άντρα της, ο οποίος αντέδρασε με ένα περιφρονητικό χαμόγελο. Ωστόσο, όταν ένα πρωί, βρήκαν ξερά φύλλα στο δωμάτιο των παιδιών και η κυρία Ντάρλινγκ προσπαθούσε να καταλάβει από πού είχαν έρθει τα φύλλα, η Γουέντι δήλωσε:

«Νομίζω πως είναι πάλι αυτός ο Πίτερ».

«Τι θέλεις να πεις, Γουέντι;»

«Δεν είναι ευγενικό να μη σκουπίζει τα πόδια του· μάλλον ο Πίτερ μπήκε από το παράθυρο και έφερε μέσα μερικά ξεραμένα φύλλα που είχαν κολλήσει στις φτέρες του».

Παρόλο που η κυρία Ντάρλινγκ εξήγησε στην κόρη της ότι βρίσκονταν στον τρίτο όροφο, κάποια στιγμή προβληματίστηκε και θέλησε να σιγουρευτεί. Περιεργάστηκε τα ξεραμένα φύλλα και ξετύλιξε μια κορδέλα από το παράθυρο μέχρι κάτω το πεζοδρόμιο υπολογίζοντας ότι το μήκος της κορδέλας έφτανε τα δέκα μέτρα. Πώς θα μπορούσε ένα αγόρι να σκαρφαλώσει μέχρι εκεί πάνω; Η Γουέντι το είχε ονειρευτεί, αυτό είναι όλο...

Ε, λοιπόν, όχι, η Γουέντι δεν είχε ονειρευτεί. Το επόμενο βράδυ, επειδή η Νανά είχε ρεπό, η κυρία Ντάρλινγκ κοίμισε τα παιδιά της και τα άφησε σιγά σιγά να ταξιδέψουν στη χώρα του ονείρου. Κατόπιν, έκατσε σε μια πολυθρόνα, για να ράψει ένα πουκάμισο δίπλα στο τζάκι. Τα παιδιά φαίνονταν τόσο γαλήνια και τόσο ήρεμα στον ύπνο τους, που γέλασε με τους φόβους της. Η θαλπωρή του τζακιού, το αχνό φως από ένα καντηλάκι που τρεμόφεγγε βάρυναν τα βλέφαρα της κυρίας Ντάρλινγκ. Το πουκάμισο που έραβε γλίστρησε από τα γόνατά της, και η κυρία Ντάρλινγκ αποκοιμήθηκε.

Τι γλυκιά σκηνή είναι αυτή που έχουμε μπροστά μας· από τη μια η κυρία Ντάρλινγκ μπροστά στο τζάκι και από την άλλη η Γουέντι, ο Τζον και ο Μάικλ. Στον ύπνο της η κυρία Ντάρλινγκ είδε ένα όνειρο. Είδε ότι η Χώρα του Ποτέ είχε πλησιάσει επικίνδυνα κι ένα παράξενο, νεαρό αγόρι πέρασε μέσα από το πέπλο που καλύπτει αυτό το μέρος και είδε τη Γουέντι, τον Τζον και τον Μάικλ να κοιτάζουν από το άνοιγμα που είχε δημιουργηθεί. Τότε το παράθυρο άνοιξε απότομα και το αγόρι πήδηξε στο πάτωμα. Ένα παράξενο φως, όχι πολύ πιο μεγάλο από μήλο, συνόδευε το αγόρι και στροβιλιζόταν στον αέρα. Το φως αυτό, που έμοιαζε με πουλί, ξύπνησε την κυρία Ντάρλινγκ. Έμπηξε μια κραυγή, είδε το αγόρι και αναγνώρισε αμέσως τον Πίτερ Παν. Ήταν ένα όμορφο αγόρι που φορούσε φύλλα δέντρων και ρετσίνι. Και μόλις αντιλήφθηκε ότι είχε απέναντί του έναν μεγάλο, έτριξε τα είκοσι μικρά λευκά δόντια του στην κυρία Ντάρλινγκ που τον κοιτούσε.

Ένα βράδυ, ο Πίτερ Παν εισβάλλει ξαφνικά στην ήσυχη ζωή της Γουέντι και των δύο αδελφών της.

Δεν είχαν φανταστεί ποτέ ότι μια μέρα θα πετούσαν ψηλά στον ουρανό, αλλά να που τώρα ακολουθούν τον Πίτερ Παν, το αγόρι που αρνείται να μεγαλώσει, και τη νεράιδα Τίνκερμπελ σε απίστευτες περιπέτειες στη Χώρα του Ποτέ...

Ένα από τα αγαπημένα κλασικά έργα της παιδικής λογοτεχνίας σε μια έκδοση με υπέροχη εικονογράφηση.

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 15974

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr